

ikke i sognekommunal Henseende, er der en Præstegaard med en halv Snes Tønder Hartkorn. Jeg har hørt den tidligere Præst hævde, at han ikke havde saa megen Indtægt af denne Jord, at han kunde betale Vognleje for at køre til Ringsted en Gang om Ugen, og der er dog kun en Mil dertil. Det bliver altsaa ikke megen Indtægt pr. Tønde Hartkorn. Men vi kunne ogsaa gaa andre Veje. Vi have tidligere ved en anden Lejlighed foreslaaet at fastsætte Erstatningen for Overtagelsen af saadan Jord til Gennemsnittet af de sidste 10 Aars Indtægt. Saa sker der ingen Uret, og jeg er sikker paa, at hvis man nøjagtigt opgjorde, at Præsterne skulde have Erstatning i Henhold til den Indtægt, de selv have haft af Jorden gennemsnitlig i de sidste 10 eller 20 Aar, vilde man med største Lethed kunne overholde de Betingelser, som ere stillede i Nr. 46.

Den højtærede Minister argumenterede ud fra det Udtryk, at den virkelige Købesum skulde udbetales af Statskassen. Jeg synes, det ikke er noget at anke over. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være den højtærede Ministers Mening, at det skulde være den uvirkelige Købesum, man vilde finde. Det maa dog være den Sum, der er den virkelige saa nær som mulig, og det maa dog være en Fordel ved Lovforslaget, at man præciserer, at det er den rigtige Værdi, man skal søge ved denne som ved andre Lejligheder. Det er heller ikke noget nyt. Det sker ogsaa ved Vurdering til Brandforsikring, saa skal den virkelige Byggesum ogsaa udfindes saa godt som muligt. Jeg synes, at naar Ministeren vil kritisere, skal han ikke vende sin Kritik imod noget saadant som dette, thi det er dog noget, man ogsaa ved andre Lejligheder maa søge at udfinde.

Med disse Ord tror jeg, at jeg er færdig med den højtærede Minister i Øjeblikket. Ogsaa jeg skal til Slutning villigt erkende, at Forhandlingerne i Udvalget have været førte paa en behagelig og god Maade, og jeg haaber, at de fortsatte Behandlinger skulde føres paa samme rolige Maade. Jeg understreger endnu en Gang, at Ministeren efter at have omtalt de Ændringsforslag, som ere stillede fra vor Side, fandt dem egnede til at blive behandlede af en Kommission, og saa skal jeg for mit Vedkommende resignere og erkende, at naar vi blot i Øjeblikket naa dertil, maa vi — da vi ikke have Udsigt til at faa vore Forslag gennemførte her i Tinget imod de Herrers Modstand — erklære os

tilfredse dermed. Naar vi nu blot faa en Kommission!

Til den højtærede Ordfører skal jeg sige, at naar han udtalte sig saa stærkt imod det Forslag, der ikke foreligger til Behandling, men som jeg omtalte i Gaar, og som var stillet af et Mindretal og gik ud paa, at Husmændene ved deres Organisationer i de paagældende Amter skulde have Ret til at vælge de to Medlemmer, fastholder jeg, at jeg betragter Husmændene som rette sagkyndige paa dette Felt, og jeg tror, at en Kommission sammensat paa den Maade vilde have været bedre, endog meget bedre end den, der vil blive sammensat efter det Forslag, som vi subsidiært have kunnet slutte os til. Den ærede Ordfører sagde, at han kunde tage sig den Modstand let, som vi havde rejst. Ja, det kan han selvfølgelig ogsaa. Det er ikke vor Mening at ville saare eller dræbe den ærede Ordfører. Jeg haaber, at han vil beholde sit Humør ogsaa efter denne Debat. Jeg gentager mit Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Jeg vil gerne vide, i hvor mange Tilfælde han har været hindret af den Bestemmelse i § 4, som fastsætter Maksimum til 8 Tønder Land god Jord. Den ærede Ordfører mente, at han ikke behøvede at tage sig min Modstand synderlig alvorligt, der var kun et Medlem, det ærede Medlem fra Svinninge (K. Pedersen), der fulgte mig, for at jeg dog ikke skulde staa ganske alene. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at det forekommer mig, at jeg staaar udmærket godt, og jeg har ingen Grund til at ønske, at den ærede Ordfører skulde staa mindre godt, end han gør. Jeg erkender, at den ærede Ordfører ikke staaar alene, han har almindeligvis Flertallet bag sig, i denne Sag som i andre Sager. En anden Ting er, at jeg alligevel mener, han ikke staaar særlig stærkt hverken i denne Sag eller — og maaske endnu mindre — i andre Sager. Der kan det være, at Svagheden vil kendetegne Ordføreren mere end den Styrke, han mener at sidde inde med. Det vil Fremtiden imidlertid vise. Afgørelsen vil snart blive truffen. Jeg misunder ikke den ærede Ordfører hans Stilling. Jeg er meget tilfreds med min, selv om der ikke er saa mange, der følge mig, som der følger den ærede Ordfører. Tiderne skifte; det kunde være, Forholdene en Gang blive anderledes.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Det ærede Medlem glædede sig